

“मीठे बच्चे- कल्याणकारी बाबाले अहिले तिप्रो यस्तो कल्याण गर्नु हुन्छ जसले गर्दा कहिल्यै रुनु पर्दैन। रुनु अकल्याण वा देह-अभिमानको निशानी हो।”

प्रश्न:- कुन अटल भावीलाई जानेर तिमी सदा निश्चिन्त रहनु छ?

उत्तर:- तिमीले जानेका छौ- यो पुरानो दुनियाँको विनाश अवश्य हुनु छ। गर्न त शान्तिको लागि प्रयास गरिरहन्छन् तर मनुष्य चाहन्छ एक..... जतिसुकै कोशिश गरे पनि यो भावी टल्न सक्दैन। प्राकृतिक प्रकोप आदि पनि हुनु नै छ। तिमीलाई नशा छ- हामीले ईश्वरीय गोद लिएका छौं, जो साक्षात्कार गरेका छौं, त्यो सबै यथार्थमा हुनु नै छ। त्यसैले तिमी सदा निश्चिन्त रहन्छौ।

ओम् शान्ति। विश्वमा मनुष्यको बुद्धिमा भक्तिमार्गको नै गायन छ किनकि अहिले भक्तिमार्ग चलिरहेको छ। यहाँ फेरि भक्तिको गायन छैन। यहाँ त बाबाको गायन छ। जुन बाबाबाट यति उच्च वर्सा प्राप्त हुन्छ, उहाँको महिमा गर्नु पर्ने हुन्छ। भक्तिमा सुख छैन। भक्तिमा रहे पनि याद त स्वर्गलाई नै गर्छन् नि। मनुष्यको मृत्यु भयो भने स्वर्गवासी भयो भन्छन्। तब त खुशी हुनु पर्ने हो नि। जब स्वर्गमा जन्म लिन्छन् भने फेरि रुनु पर्ने आवश्यकता नै छैन। वास्तवमा स्वर्गवासी भयो भन्ने कुरा नै सत्य होइन, त्यसैले रोइरहन्छन्। अब यी रुनेहरूको कल्याण कसरी हुन सक्छ? रुनु दुःखको निशानी हो। मनुष्य रुन त रुन्छन् नि। बच्चा जन्मदा पनि रुन्छ किनकि कष्ट हुन्छ। दुःख नहुने भए त अवश्य पनि हर्षित हुने थियो। रुन तब मन लाग्छ जब कुनै न कुनै अकल्याण हुन्छ। सत्ययुगमा कहिल्यै अकल्याण हुँदैन, त्यसैले त्यहाँ कहिल्यै रुदैनन्। अकल्याणको कुरै हुँदैन। यहाँ कहिले कमाईमा घाटा पर्छ वा कहिले अन्न मिल्दैन त्यसैले दुःखी हुन्छन्। दुःखमा रुन्छन्, आएर सबैको कल्याण गर्नुहोस् भनेर भगवानलाई याद गर्छन्। यदि सर्वव्यापी हुनु भएको भए कल्याण गर्नुहोस् भनी कसलाई भन्ने? परमपिता परमात्मालाई सर्वव्यापी मान्नु सबै भन्दा ठूलो भूल हो। बाबा हुनु हुन्छ सबैका कल्याणकारी, उहाँ एक मात्र कल्याणकारी हुनु हुन्छ, अवश्य पनि सबैको कल्याण गर्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- परमपिता परमात्माले सदा कल्याण नै गर्नुहुन्छ। तर उहाँ परमपिता परमात्मा कहिले आउनु भयो जसले विश्वको कल्याण गर्नुहुन्छ? विश्वको कल्याण गर्नेवाला अरू त कोही पनि छैन। बाबालाई फेरि सर्वव्यापी भन्छन्। यो कति ठूलो भूल हो। अहिले बाबाले आफ्नो परिचय दिँदै भन्नुहुन्छ- मनमनाभव, यसमा नै कल्याण छ। सत्ययुग-त्रेतामा कुनै पनि हालतमा अकल्याण हुँदैन। त्रेतामा जब रामराज्य हुन्छ त्यहाँ पनि बाघ र बाख्राले सँगै पानी पिउँछन्। हामीले राम-सीताको राज्यको त्यति स्तुति गर्दैनौं किनकि त्यहाँ दुई कला कम भएपछि केही न केही सुख कम प्राप्त हुन्छ। हामीलाई त बाबाले स्थापना गरेको स्वर्ग मन पर्छ। त्यसमा पूरा वर्सा पाउन सके धेरै राम्रो हुन्छ। सर्वोच्च बाबाबाट वर्सा लिएर आफ्नो कल्याण गरौं। हरेकले श्रीमत अनुसार आफ्नो कल्याण गर्नु छ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ- एउटा छ आसुरी सम्प्रदाय र अर्को छ दैवी सम्प्रदाय। अहिले एकातिर रावण राज्य छ, अर्कोतिर मैले दैवी सम्प्रदाय स्थापना गरिरहेको छु। यस्तो होइन- अहिले दैवी सम्प्रदाय छ। आसुरी सम्प्रदायलाई मैले दैवी बनाइरहेको छु। भन्दछन् दैवी सम्प्रदाय त सत्ययुगमा हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो आसुरी सम्प्रदायलाई भविष्यको लागि दैवी सम्प्रदाय बनाउँछु। अहिले यो ब्राह्मण सम्प्रदाय

२०७५ पौष ११ बुधबार २६-१२-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 हो, दैवी सम्प्रदाय बनिरहेको छ। गुरु नानकले पनि भनेका छन्- मनुष्यबाट देवता... तर कुनचाहिँ मनुष्य
 हुन् जसलाई देवता बनाइन्छ? तिनीहरूले ड्रामाको आदि, मध्य, अन्त्यलाई त जान्दैनन्। सृष्टिको आरम्भमा
 जो लक्ष्मी-नारायण श्रेष्ठाचारी हुन्छन् उनीहरूले पनि आदि, मध्य, अन्त्यलाई जान्दैनन्। त्रिकालदर्शी छैनन्।
 अघिल्ला जन्ममा त्रिकालदर्शी थिए, स्वदर्शन चक्रधारी थिए तब यो राज्य पद प्राप्त गरेका हुन्। उनीहरूले
 फेरि स्व-दर्शन चक्र दिएका छन् विष्णुलाई। यो पनि सम्झाउनु छ- स्वदर्शन चक्रधारी ब्राह्मण हुन् तब मनुष्य
 आश्चर्य मान्नेछन्। उनीहरूले त स्वदर्शन चक्रधारी कृष्णलाई पनि भन्छन् र विष्णुलाई पनि भन्छन्। यो पनि
 जान्दैनन्- विष्णुका दुई रूप लक्ष्मी-नारायण हुन्। हामीले पनि जानेका थिएनौं। मनुष्यले त प्रत्येक कुरामा
 भावी भन्छन्। जो हुनेवाला छ त्यसलाई कसैले टाल्न सक्दैन। यो त ड्रामा हो। त्यसैले सबै भन्दा पहिला
 बाबाको परिचय दिने वा ड्रामाको रहस्य सम्झाउने त? त्यो पनि जब बाबाको यादमा रहेर। सबै भन्दा
 पहिला बाबाको परिचय दिनु पर्छ। बेहदका बाबा, शिवबाबा त प्रसिद्ध हुनु हुन्छ। रुद्र बाबा पनि भनिदैन।
 शिवबाबा नामै प्रख्यात छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- जहाँ जहाँ भक्तहरू छन्, उनीहरूलाई गएर
 सम्झाऊ। अखबारमा पढेको थिएँ, मनुष्यले भन्छन्- हिमालयको आयु अरबौं वर्ष पुरानो हो। कहीं
 हिमालयको पनि आयु हुन्छ र? यो त सदैव छँदै छ। हिमालय कहिल्यै लुप्त हुन्छ र? यो भारतवर्ष पनि
 अनादि हो। कहिले रचना गरियो, त्यसको अवधि निकाल्न सकिदैन। त्यस्तै यो हिमालय कहिले देखि छ
 भन्न सकिदैन। यी हिमाल पहाडको आयुको गणना गरिदैन। यस्तो कहाँ भनिन्छ र- आकाश वा समुद्रको
 आयु यति हो। हिमालयको आयु भन्ने हो भने समुद्रको पनि बताउनु पर्‍यो, केही पनि जान्दैनन्। यहाँ त
 तिमीले बाबा सँग वर्सा लिनु छ। यो हो ईश्वरीय परिवार।

तिमीले जानेका छौ- बाबाको बनेपछि स्वर्गको मालिक बनिन्छ। एक राजा जनकको मात्र कुरा होइन।
 जीवनमुक्तिमा अथवा रामराज्यमा त धेरै हुन्छन् नि। सबैलाई जीवनमुक्ति प्राप्त हुन्छ। तिमी सेकेन्डमा
 मुक्ति-जीवनमुक्ति प्राप्त गर्ने पुरुषार्थी हो। बच्चा बनेका छौ, मम्मा-बाबा भन्छौ। जीवनमुक्ति त मिल्छ नि।
 बुझ्न सकिन्छ, प्रजा त धेरै बन्दै जान्छन्। दिन-प्रतिदिन प्रभाव त देखिनु छ नि। यो धर्मको स्थापना गर्न धेरै
 मेहनत छ। उनीहरूले त माथिबाट आएर स्थापना गर्छन्, उनका पछि माथिबाट आउँदै रहन्छन्। यहाँ त
 एक-एकलाई राज्य भाग्यको लायक बनाउनु पर्छ। लायक बनाउनु बाबाको काम हो। जो मुक्ति-
 जीवनमुक्तिका लायक थिए, सबैलाई मायाले नालायक बनाइदिएको छ। ५ तत्त्व पनि नालायक बनेका
 छन्, फेरि लायक बनाउनेवाला बाबा हुनु हुन्छ। तिमी अहिले सेकेन्ड-सकेन्ड जुन पुरुषार्थ चलि रहेको छ।
 बुझिन्छ- कल्प पहिले पनि फलानाले यस्तै पुरुषार्थ गरेको थियो। कोही त आश्चर्यवत् भागन्ती हुन्छन्,
 सम्बन्ध विच्छेद गरिदिन्छन्। यथार्थमा देखिरहेका छौं। यो पनि बुझेका छौं- विनाश सामुने छ, ड्रामा
 अनुसार सबैलाई कर्ममा आउनु नै छ। मानिसले चाहन्छ एक हुन्छ अर्को... उनीहरूले शान्ति स्थापना होस्
 भन्ने चाहन्छन् तर भावीलाई तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ। तिमीले साक्षात्कार गरेका छौ। विनाश नहोस्
 भनेर उनीहरूले जतिसुकै मेहनत गरे पनि यो भावी टल्न सक्दैन। भूकम्प, प्राकृतिक प्रकोप आउँछ,
 तिनीहरूले के गर्न सक्छन्? भन्ने गर्छन्- यो त भगवानको काम हो। तिमीहरू मध्ये पनि धेरै कम छन्
 जसलाई धेरै नशा चढ्छ र यादमा रहन्छन्। सबै त परिपूर्ण बनेका छैनन्। तिमीले जानेका छौ यो भावी
 टल्नेवाला छैन। अन्न छैन, मनुष्यहरूलाई बस्नको लागि ठाउँ छैन, ३ पाइला पृथ्वी पनि मिल्दैन।

तिम्रो यो हो ईश्वरीय परिवार— माता, पिता र बच्चाहरू। बाबा भन्नुहुन्छ— म बच्चाहरूको अगाडि नै प्रत्यक्ष हुन्छु। बच्चाहरूलाई सिकाउँछु। बच्चाहरूले पनि भन्छन्— हामी बाबाको मतमा चल्यौं। बाबा पनि भन्नुहुन्छ— म बच्चाहरूको नै सम्मुख आएर मत दिन्छु। बच्चाहरूले नै बुझ्नेछन्। यदि बुझ्दैनन् भने छोडिदेऊ, लडाईं गर्नु पर्ने कुरा छैन। हामीले परिचय दिन्छौं बाबाको। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ र स्वदर्शन चक्रलाई याद गर्नु भन्ने चक्रवर्ती राजा बन्छौ। मन्मनाभव, मध्याजीभवको अर्थ पनि यही हो। बाबाको परिचय देऊ जसबाट रचयिता र रचनाको रहस्य त बुझ्नु। मुख्य यही एक कुरा हो, जुन मुख्य भूल गीतामा भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्याणकारीले नै आएर कल्याण गर्नु छ। शास्त्रहरूबाट कल्याण हुन सक्दैन। सबै भन्दा पहिला सिद्ध गर्नु छ— भगवान् एक हुनु हुन्छ, उहाँलाई तपाईंले याद गर्नु हुन्छ तर जान्नुहुन्छ। बाबाको याद गर्नको लागि परिचय पनि त हुनु पर्छ नि। उहाँ कहाँ रहनु हुन्छ, आउनु हुन्छ वा आउनु हुन्न? बाबाले अवश्य पनि वर्सा यहाँको लागि दिनु हुन्छ वा वहाँको लागि दिनु हुन्छ? बाबा त सम्मुख हुनु पर्छ। शिवरात्रि पनि मनाउँछन्। शिव त परमपिता हुनु हुन्छ, सबै आत्माहरूका। उहाँ रचयिता हुनु हुन्छ, नयाँ ज्ञान दिनु हुन्छ। सृष्टि चक्रको आदि, मध्य, अन्त्यलाई उहाँले नै जान्नुहुन्छ। उहाँ हुनु हुन्छ सबै भन्दा उच्च शिक्षक, जसले मनुष्यलाई देवता बनाउनु हुन्छ, राजयोग सिकाउनु हुन्छ। मनुष्यले कहिल्यै पनि राजयोग सिकाउन सक्दैनन्। हामीलाई पनि उहाँले सिकाउनु भएको हो तब हामी अरूलाई सिकाउँछौं। गीतामा पनि सुरुमा र अन्त्यमा मनमनाभव र मध्याजीभव भनिएको छ। कल्पवृक्ष र द्रामाको ज्ञान पनि बुद्धिमा रहन्छ। विस्तारमा सम्झाउनु पर्छ। रिजल्टमा फेरि पनि एउटै कुरा आउँछ— बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ। यहाँ त एउटै कुरा छ, हामी विश्वको मालिक बन्नेछौं। विश्वको कल्याणकारीले नै विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ, नर्कको मालिक कहाँ बनाउनु हुन्छ र! दुनियाँले यो जानेका छैनन्— नर्कको रचयिता रावण हो, स्वर्गका रचयिता बाबा हुनु हुन्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— मृत्यु सामुने खडा छ, सबैको वानप्रस्थ अवस्था छ, म लिन आएको छु। मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ। आत्मा मैलोबाट शुद्ध हुन्छ। फेरि तिमीलाई स्वर्गमा पठाइदिन्छु। यो कुरा निश्चयबुद्धि भएर सबैलाई सम्झाउनु छ, सुगाले जस्तो होइन। निश्चयबुद्धिलाई फेरि रुने वा देह अभिमानमा आउने कुरै हुँदैन। देह अभिमानले धेरै फोहोरी बनाइदिन्छ। अब तिमी देही-अभिमानि बन। शरीर निर्वाहको लागि कर्म गर। उनीहरू त कर्म संन्यासी बन्छन्। यहाँ त तिमीलाई गृहस्थ व्यवहारमा रहनु छ, बच्चाहरूलाई सम्हाल्नु छ। बाबालाई र चक्रलाई जान्न त धेरै सहज छ।

बाबाका कति धेरै बच्चाहरू छन्। फेरि त्यसमा कोही सपूत छन् कोही कपूत छन्। नाम बदनाम गर्छन्। कालो मुख गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— कालो मुख हुने काम नगर। बाबाको बच्चा बनेर फेरि कालो मुख बनाउँछौ, कुललाई कलंकित गर्छौ। यो काम चिताबाट तिमी काला बनेका हौ। काम चितामा किन जलेर मर्नु छ र! हल्का नशा पनि हुनु हुँदैन। संन्यासी आदिले आफ्ना शिष्यलाई कहाँ यसो भन्छन् र। तिनीहरूमा सत्यता छैन। बाबाले त सबैलाई सत्य कुरा बताउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। तिमीले सुनिश्चित गरेका छौ— बाबा हामी हजुरको मतमा चलेर स्वर्गवासी बन्नेछौं। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! फेरि विषय नालीमा फँस्ने विचार किन गर्छौ? तिमी बच्चीहरूले यस्तो मुरली चलायौ भन्ने भन्नेछन् हामीले यस्तो ज्ञान त कहिल्यै सुनेका थिएनौं। मन्दिरका प्रमुखहरूलाई समाउनु पर्छ। चित्र लिएर

२०७५ पौष ११ बुधबार २६-१२-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन जानु पर्छ। यो त्रिमूर्ति, वृक्ष दिलवालाको नै चित्र हो। माथि दैवी वृक्ष खडा छ, अरू दैवी वृक्ष जुन पास्ट भइसक्यो, त्यो देखाइएको छ। यस्तो सेवा कसैले गरेर देखायो भने बाबाले महिमा गर्नुहुन्छ, यसले त कमाल गरेको छ। जसरी बाबाले रमेशको महिमा गर्नुहुन्छ। प्रदर्शनी विहंग मार्गको नमूना राम्रो निकालेका छन्। यहाँ पनि प्रदर्शनी गर्नेछौ। चित्र त धेरै राम्रा छन्।

अहिले हेर, दिल्लीमा जो धार्मिक सम्मेलन गर्छन्, तिनीहरूले पनि एकता नै होस् भन्छन्। त्यसको त अर्थ नै छैन। बाबा एक हुनु हुन्छ, बाँकी हुन् भाइ-बहिनी। बाबाबाट वर्सा प्राप्त हुने कुरा हो। आपसमा क्षीरखण्ड कसरी हुनेछौं, यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। प्रदर्शनीको वृद्धिको लागि युक्ति रच्नु पर्छ। जसले सेवाको प्रमाण देखाउँदैन, उनलाई त लाज लाग्नु पर्छ। यदि १० जना नयाँ आए अनि ८-१० जना छोडे भने यसबाट के फाइदा भयो। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) शरीर निर्वाहको लागि कर्म गर्दा पनि देही-अभिमानि रहने अभ्यास गर्नु छ। कुनै पनि परिस्थितिमा रुनु वा देह-अभिमानमा आउनु हुँदैन।
- २) श्रीमत अनुसार आफ्नो एवं अरूको कल्याण गर्नु छ। सपूत बनेर बाबाको नाम प्रसिद्ध गर्नु छ।

वरदानः— शीतला देवी बनेर सर्व कर्मेन्द्रियहरूलाई शीतल, शान्त बनाउने स्वराज्य अधिकारी भव

जो स्वराज्य अधिकारी बच्चा छन्, उनीहरूलाई कुनै पनि कर्मेन्द्रियले धोका दिन सक्दैन। जब धोका दिने चञ्चलता समाप्त हुन्छ तब स्वयं शीतला देवी बन्छन् र सबै कर्मेन्द्रियहरू पनि शीतल हुन्छन्। शीतला देवीलाई क्रोध कहिल्यै आउँदैन। कतिले भन्दछन्— क्रोध छैन, थोरै आवेश त हुनु पर्‍यो नि। तर आवेश पनि क्रोधको अंश हो। जहाँ अंश छ त्यहाँ वंश पैदा भइहाल्छ। अहिले तिमीहरू शीतला देवी र शीतल देव हो। त्यसैले स्वप्नमा पनि क्रोध वा आवेशको संस्कार उत्पन्न नहोस्।

स्लोगनः— आज्ञाकारी बच्चाहरू स्वतः आशीर्वादका पात्र हुन्छन्, उनीहरूलाई आशीर्वाद माग्ने आवश्यकता पर्दैन।